

Magdalena Hai
Elisan huone

www.parhaatkummitusjutut.fi/tosijutut.php?tarina=3244

Kirjoittaja: Nördeboi98

Kategoriat: [Kummitukset](#), [Kummitustalot](#)

Tästä tulee aika pitkä juttu, mutta koettakaa kestää. Silloin kun tää tapahtui, se oli mulle kova paikka. Mä olin kolmetoistavuotias, kun meidän perhe muutti paritalon puoliikkaaseen Uhriniituntakaisessa. Paritalo pihoineen sijaitsi Mustalammen asuinalueella, josta oli hyvät kävelyreitit keskustan kouluun, mutta myös kunnolliset kulkuyhteydet Uhriniituntakaisen ohittavalle päätielle. Tontit ja kiinteistöt oli Uhriniituntakaisessa paljon edullisempia kuin kaupungissa, ja siksi kai mun vanhemmat sinne päätti muuttaakin.

Talossa oli kolme makuuhuonetta, joista vanhemmat otti itselleen suurimman. Toisesta makuuhuoneesta tehtiin isän työhuone, se on kuvittaja ja tekee paljon töitä kotona. Viimeisen makuuhuoneen sain tietenkin mä.

Silloin kun me ostettiin se paritalo, mun huoneessa oli vielä vaaleanpunaiset tapetit ja katossa roikkui sellainen pieni, halpa kristallikruunu, joista pienet tytöt tykkää. Äiti laittoi seinät uusiksi

ennen muuttoa, mutta jotain huoneen edellisestä asukkaasta tuntui silti jäävän tilaan elämään. Se tuntui musta aina työn huoneelta.

Mä en ole koskaan ajatellut itseäni mitenkään erityisen herkkänä tyyppinä. En usko horoskooppeihin ja mun mielestä kaiken maailman enkeli- ja yksisarvishoitolat tuntui jo silloin, kolmen-toista vuoden kypsässä iässä, aika... noh. Kyllä te tiedätte. Mutta ne viisi vuotta, jotka meidän perhe asui Uhriniituntakaisessa, avasi silmiä monelle sellaisellekin jutulle, joita en olisi sitä ennen uskonut todeksi.

Mustalammella asui paljon perheitä, ja mä löysin pian naapurustosta samanikäisiä kavereita. Sillä alueella oli jopa pieni skeittipuisto, jossa me vietettiin aikaa porukalla iltaisin. Yhtenä iltana otin puheeksi oudon jutun, jonka olin huomannut mun huoneessa.

Niin kuin sanoin, se tuntui musta aina tytön huoneelta, monestakin syystä. En sano, että haisisin erityisen pahalle, mutta huone tuoksui erilaiselle kuin olettaisi mun huoneeni tuoksuvan.

"Se on niin kuin puhtaan pyykin tuoksu, mutta sellaisen hajustetulla aineella pestyn", selitin kavereille skeittipuistossa. Meillä ei käytetty mitään hajusteita isän yliherkkyyden takia.

Huoneessa kuului myös ääniä. Naputusta ja kolinaa. Joskus kun mä istuin tekemässä läksyjä ikkunan ääressä, kuulin selän takaa askeleita, vaikkei ketään ollut kotona. Ne tuli aina käytävästä ja päätyi mun huoneeseen. Kerran säikähdin, kun askelten perään kuului kova paukahdus. Mun huoneen ovi oli pauskautunut kiinni. Jälkeenpäin ajattelin, fiksuna poikana, että kyse oli ihan simppeleistä ristivedosta, koska mun tuuletusikkuna oli auki.

Kaikille näille äänille ja tuoksuille oli tukku järkeviä selityksiä. Me oltiin asuttu aiemmin vuokralla asunnossa, jossa oli tupakoitu. Isä sai siellä jatkuvasti kohtauksia, koska röökin haju oli jää-

nyt "kummittelemaan" tapettiin. Äännet taas... no ne saattoi kuulua talosta itsestään, isoissa rakennuksissa kuuluu aina elämisen ääniä.

Mutta tyttö oli jotain sellaista, mitä en enää osannut selittää.

Tyttö ilmestyi mulle ensimmäisen kerran jonkin aikaa muuton jälkeen. Se oli arviolta kuusivuotias, vaaleatukkainen ja -ihoinen ja pukeutunut Disney-mekkkoon ja legginsseihin. Kun moikkasin sitä, se ei sanonut mitään takaisin. Kun käänsin huomion hetkeksi siitä pois, tyttö oli hävinnyt. En ajatellut siitä silloin sen enempää. Luulin, että se oli joku naapurin lapsi, joka oli uteliaisuuttaan tullut avoimesta ovesta sisään. Silloin oli kesä ja pation ovea pidettiin auki ilmanvaihdon takia.

Mutta syksyn tullen aloin nähdä tyttöä useammin. Toisinaan se seisoi mun huoneeseen johtavalla käytävällä, toisinaan ovensuussa. Kerran olin näkevinäni, kuinka se kömpi piiloon mun sängyn alle, mutta kun kurkistin sen perään, en nähnyt siellä muuta kuin tavalliset kamat, pari villakoiraa ja likaisen sukan.

"Niin sä oot siinä huoneessa, jossa on ikkunat tielle päin?" yksi skeittipuiston tyypeistä varmisti tästä kertoessani. "Se oli Elisan huone."

Pojat kertoivat, että talossa oli ennen meitä asunut kolmelapsinen perhe. Elisa oli ollut lapsista vanhin. Pienet kaksosveljet Miro ja se toinen, jonka nimeä kukaan pojista ei enää muistanut, oli olleet vasta vauvoja. Monet pojista oli tunteneet Elisan näöltä. Sillä oli ollut tapana ajella pyörällä edestakaisin paritalon edustalla kulkevaa hiljaista tienpätäkää, kun sen vanhemmat riiteli.

Elisan vanhemmat riiteli koko ajan.

"Niiltä unohtui usein ikkunat auki, joten jos siitä meni ohi silloin kun Elisa oli pyöräilemässä, kuuli kyllä kaiken, mitä siellä sanottiin", pojat selitti.

Riitely oli loppunut, kun Elisän isä oli häppäissyt eräänä yönä ilman että kukaan näki sen menevän. Elisän äiti oli jäänyt yksin lasten kanssa.

Siitä eteenpäin juttu muuttui karmivaksi. Pojat kertoivat, että Elisaa oli näkynyt ulkona enää harvoin ja usein talon tielle päin olevien ikkunoiden verhot oli vedetty kiinni. Elisän äiti oli muuttunut hiljaiseksi, mutta aluksi ei mitenkään sellaisella tavalla, että kukaan olisi ollut vakavasti huolissaan. Mutta hiljaisuus oli jatkunut, kunnes sitten eräänä päivänä paritalon toisessa puolikkaassa asuva eläkeläispariskunta oli tajunnut, etteivät ne olleet nähneet lapsia tai äitiä moneen päivään. Ne ei muistaneet kuulleen talon toisesta päästä edes lasten ääniä.

Kun poliisit oli murtaneet oven, ne oli löytäneet täsmälleen sen, mitä kaikki oli siinä vaiheessa pelänneetkin.

”Outoa oli, että isää ei koskaan löydetty”, kaverit kertoivat. ”Se oli kadonnut.”

Myöhemmin arveltiin, että ehkä isä ei ollut koskaan lähtenytkään, vaan Elisän äiti oli tappanut senkin ja haudannut jonnekin metsään. Mutta mitään hautaa ei koskaan löydetty.

Sen jälkeen kun mä kuulin Elisän tarinan, mä hyväksyin kotikummituksen osaksi mun elämää. Tytöstä ei ollut loppujen lopuksi mitään haittaa. Useimmiten näin sen seisomassa mun huoneen ovella, kurkistamassa käytävään päin tai kömpimässä sängyn alle. Tyttö ei vaikuttanut pahantahtoiselta eikä häirinyt mua mitenkään. Tavallaan jopa pidin siitä, että mulla oli seuraa silloinkin kun olin yksin kotona.

Kun mä täytin viisitoista, äiti ja isä antoi mulle luvan pitää kotibileet. Lähetin kutsun muutamille luokkalaisille ja skeittipuiston typeille. Äiti ja isä oli varanneet itselleen mökin Hietalan Mata-

lilta Majoilta, mutta ne muistutti ennen lähtöään vielä, että niille sai soittaa, jos tulisi jotain.

En ollut silloin, enkä ole vielä, mikään siisti tyyppi, jonka syntäreille tultaisiin sankoin joukoin. Meitä oli niissä bileissä loppujen lopuksi reilut kymmenisen ihmistä, skeittikavereita ja joitain tyttö- ja poikakavereita. Suurin osa oli käynyt meillä ennenkin ja kaikki tiesi meidän talon historian. Jossain vaiheessa iltaa kummittelu tuli väistämättä puheeksi.

Kerroin Elisasta ja siitä, että mua ei haitannut yhtään se, että mun huoneessa kummitteli. Kavereita nauratti. Monet niistä ei vielä, ehkä täysin uskoneet mua, mutta Elisasta oli tullut sellainen juttu, mitä me kerrottiin toisillemme pimeinä iltoina. Olihan se karmeaa ajatella, mitä meidän paritalossa oli tapahtunut ihan vasta jokunen vuosi sitten.

”Saataisko me nähdä sun huone?” yksi tytöistä kysyi. ”Jos Elisa vaikka näyttäytyisi meille?”

”En mä tiedä”, mä sanoin, vähän ehkä ketuillani. ”Se on aika ujo. Meidän täytyy mennä ehkä pareittain katsomaan.”

Olin siihen aikaan ihastunut siihen tyttöön, Janinaan.

Me päätettiin kaikki yhdessä, että mentäisiin yksittäin tai kaksittain huoneeseen odottamaan, josko Elisa ilmestyisi. Illan aikana monet kävikin siellä huoneessa, mutta kukaan ei sanonut nähneensä tai kuulleen siellä mitään ihmeempiä.

Vihdoin Janina tuli pyytämään, että mä veisin sen katsomaan Eli-saa.

”Jos se vaikka ilmestyy vain sulle”, Janina sanoi. Se hymyili mulle. Mulle!

Kauniin tytön seura sai mut kai sen verran sekaisin, etten tajunnut minkään olevan huoneessa erilaista, ennen kuin suljin oven mun ja Janinan perässä.